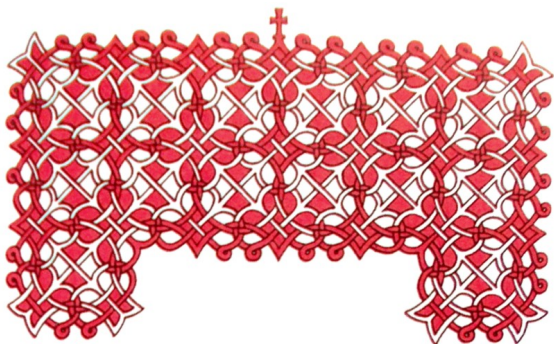

PLÎNSURILE
SFÎNTULUI
EFREM SIRUL

Rugăciuni adunate din Dumnezeuiasca Scriptură,
iar cele mai multe de la Sfântul Efrem, celor ce
voiesc să silească a loruși voire ce este plecată
către patimi și către dezmierdări

PLÎNSUL DE LUNI SEARA

Primește rugăciunea gurii celei
întinate și necurate, Stăpîne al
tuturor, Iubitorule de oameni,
Iisuse Hristoase, și să nu Te
îngrețoșezi de mine ca de cel ce
sînt nevrednic și nepriceput,
nici sufletul meu care de iad se
apropie să îl judeci nevrednic de mîngîierea Ta.
Caută-mă pe mine ca pe oaia cea rătăcită, că
pustiu m-am făcut de toată osîrdia și cugetarea
spre a mă îndrepta pe sine-mi. Că, după ce m-
am orbit cu dulcețile și cu dezmierdările,
întunecat am sufletul meu și din beția patimilor
împîclată am inima mea. Mărturisesc Ție,
Doamne, Mîntuitorul lumii, toată amărăciunea
mea, răutatea, dobitocia. Voi spune iarăși toată a
Ta veselie, dulceața pe care ai făcut-o cu mine
pentru bunătatea Ta, Iubitorule de oameni.
Dintru înțîia vîrstă m-am făcut întăritător, fără
de osîrdie către bunătate, a toată răutatea
aflător, a tot păcatul lesne lu-crător. Și însuți, o,
Stăpîne, ai trecut cu vederea toată răutatea mea
pentru îndurările Tale cele multe, Fiule al lui

Dumnezeu. Capul meu se înalță prin Harul Tău, Stăpîne, dar se smerește iarăși pentru păcatele mele. Mă trage iarăși pe mine Harul Tău către viață, și eu mai vîrtos către moarte cu bună osîrdie mă duc, că prea-reaua obișnuință a trîndăviei mele mă trage pe mine, și nevrînd, către sineși. Grea este obișnuința patimilor; leagă mintea mea cu legături nedelegate; și dorite, și iubite se află mie de-a pururea legăturile. Cu obișnuința curselor mă leg eu, ticălosul, și mă bucur, legat fiind. Cufundat sînt întru iadul cel prea-amar și mă îndulcesc. În fiecare zi vrăjmașul înnoiește legăturile mele, și eu mă bucur. O, mult-mește-șugirea vrăjmașului! Mă leagă pe mine cu legături pe care eu nu le voiesc, însă de-a pururea îmi aduce mie niște legături ca acestea și curse pe care eu cu multă dulceață le primesc; că îmi cunoaște aplecarea și voirea, că este mai tare, și întru o clipeală îmi aduce legătura pe care o voiesc.

Acesta este plînsul, aceasta este tînguirea, ocară și rușinea; că m-am ferecat eu ca și cu niște obezi întru voile mele. Că, putînd să zdrobesc

legăturile într-o clipeală de ochi și să mă fac slobod de toate cursele, nu voiesc să fac aceasta, de trîndăvire biruit fiind și obișnuinței patimilor cu aplecarea și voirea robind. Acesta este iarăși mai cumplit și plîns de rușine plin, că eu cu voirile mele merg la vrăjmașul meu. Mă leagă pe mine și mă omor în patimi de care el se bucură. Și, putînd să zdrobesc legăturile, nu voiesc. Putînd să fug de cursă, nu poftesc. Este oare altceva mai amar decît plînsul și tînguirea aceasta? Este oare altă rușine decît aceasta mai grea? Nu este, socotesc eu, nimic mai amar decît rușinea aceasta, decît a face ci-neva voile vrăjmașului său. Și așa aflîndu-mă eu, netrebnicul, și cunoscînd legăturile mele, le ascund pe ele cu chip de evlavie. Și conștiința mea mă mustră pe mine pentru acestea pe care le lucrez. Pentru fiecare mă mustră: **P**entru ce nu te trezești, ticăloase? Au nu știi că lîngă usă este înfricoșata zi a Judecății? Scoală-te ca un puternic; rupe-ți legăturile tale. Întru tine este puterea dezlegării și a legării.

Cu aceasta de-a pururea mă mustră pe mine sfînta conștiință, și nu voiesc din legăturile cur-

selor să mă izbăvesc. Mă tînguiesc și suspin pentru acestea în fiecare zi, și întru înseși patimile mă aflu legat. Ticăit și ticălos sînt eu, nesporit întru lucrul cel bun al vieții mele, nemîndu-mă de cursele morții. Trupul meu este îmbrăcat cu chip de evlavie înaintea privitorilor mei, iar sufletul s-a ferecat în gînduri necuvioase ca în niște obezi. Din afară mă fac evlavios cu sîrguință, și din lăuntru sînt urîciune înaintea lui Dumnezeu. îmi îndulcesc graiul meu cu oamenii, amar fiind și rău cu voirea. Și ce oare voi face în ziua cunoștinței, cînd Dumnezeu le va arăta pe toate înaintea Divanului? Mare frică ticăloșește inima mea adeseori, de vreme ce mă strîng cu lanțurile nemărginitelor mele fărădelegi. Eu însumi știu că acolo mă voi munci, dacă nu voi îmblînzi aici cu lacrimi pe Judecătorul. Pentru aceasta mă rog să nu Îți încui îndurările Tale, Stăpîne, întru urgie, că Însuți aștepți întoarcerea mea. Căci nu voiești să vezi pe cineva în foc arzîndu-se, că voiești ca toți oamenii să se mîntuiască în viața cea veșnică.

Deci, îndrăznind la îndurările Tale, Doamne,

Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, cad înaintea Ta rugându-mă: Caută spre mine și mă miluiește; scoate din temnița fărădelegilor sufletul meu și strălucește-mi mie rază de lumină în cugetul meu mai înainte de a mă duce eu la Judecata ce va să-mi fie înfricoșată, unde nu este nicidecum cu putință a mă pocăi pentru răutăți. Frică mare mă apucă pe mine, ticălosul și înverșunatul, cum mă duc ne-gata cu totul și gol de fapte bune. Frică și temere mă cuprinde pe mine, că mă văd pe sine-mi fără de osîrdie spre bunătate; și cu gânduri împotrивnice mă viscolesc, că mă plec dracilor, care cu dezmierdările spre pierzare mă amăgesc. Întru multe mă socotesc a fi trebuincios, de nu mă va mostra conștiința mea. Mă asemăn neguțătorului trîndav și lenevos care își păgubește zi de zi câștigul. Așa eu, ticălosul, mă păgubesc de bunătățile cele cerești întru multele învăluiri care mă trag pe mine la cele rele.

Căci mă simt întru sine-mi cum mă fur în fiecare ceas și nevrînd mă aflu întru acelea pe care le urăsc. Mă spăimîntez întru voirea mea, cea prea-rea întru scîrbe, întru care de-a pururea

păcătuiește în multe feluri. Mă spăimîntez întru pocăința mea, cum nu are înfrînarea ca temelie tare a zidirii; că nu o lasă pe dînsa vrăjmașul sufletului meu. În fiecare zi pun temelie a zidirii, și iarăși cu mîinile mele risipesc oste-neala mea. Nu a pus început bun pocăința mea cea bună. Sfîrșit iarăși nu are prea-reaua mea lenevire. Cu voia rob m-am făcut trîndăviei de către vrăjmașul meu, prea-cu-osîrdie săvîrșind toate cele iubite lui.

Cine va da capului meu apă mult-nepovestită și ochilor mei izvoare de lacrimi, ca să izvorască de-a pururea lacrimi și să plîng totdeauna către înduratul Dumnezeu ca să trimită Harul Său mie, păcătosului, și din marea cea înnebunită - care cu valurile păcatelor se înviforează cu furtuni în fiecare ceas - să tragă sufletul meu? Căci voile mele au biruit rănile, care nicidecum nu primesc oblojiri de vindecare. Muiera aceea, curva, deodată întreg-înțeleaptă s-a arătat, fiindcă s-a spăimîntat și s-a sîrguit, de vreme ce a urît lucrurile păcatului celui rușinos, aducîndu-si aminte de rușinea cea veșnică ce va să fie și de chinuirea cea nesuferită a muncii.

Iar eu, pentru patimile păcatului în fiecare zi rugându-mă, nu mă depărtez de acestea, ci rămân de-a pururea, nebunul, întru obiceiul meu cel rău. Spre nădejde de pocăință îmi este așteptarea mea, mie, care mă fur întru deșartă făgăduință a ei. De-a pururea zicînd să mă pocăiesc, niciodată nu mă pocăiesc. Numai cu graiurile mă pocăiesc cu sîrguință, iar cu lucrurile la mare depărtare stau de pocăință. Iar dacă sînt întru odihnă, îmi uit și firea mea, că fac întru cunoștință răul și spre urgisire păcătuiesc.

Isav loc de pocăință nu a aflat, de vreme ce spre urgisire a făcut păcatul, și nu răpindu-se a păcătuit; căci nu prin înșelare, ci întru cunoștință a păcătuit. Și sfătuindu-se, și pe părinții săi i-a amărît, și de Dumnezeu nu s-a rușinat. Și Iuda vînzătorul loc de pocăință nu a aflat, că împreună cu Domnul fiind a păcătuit, și știa ceea ce făcea, de vreme ce avea cercarea Harului.

Deci, pentru păcatele mele cele întru cunoștință făcute, ce voi aștepta eu, ticălosul? Și dacă cel ce numai a gîndit răul întocmai este cu cel ce l-a lucrat, apoi eu ce răspuns voi da pentru

nenumăratele mulțimi ale fărădelegilor mele? Ham, gîndind rîsul tatălui său, lepădat a fost. Cei ce s-au unit cu Core au fost înghițiți, nimic nicidecum zicînd sau facînd. Și cei din vremea lui Ilie asemenea au pătimit. Și Saul, cu gîndurile slujirii de idoli învoindu-se, s-a lepădat de la Dumnezeu. Și Ahitofel, numai sfătuind întru păcat, a murit. Și fii lui Aaron, greșind, s-au sfîrșit. Și Anania și Safira, cu nebăgare de seamă petrecînd, vreme de pocăință nu au aflat. Iau în minte fapta mea, și privesc la învoirea mea, și aștept hotărîrea dreptății, și arătat voi zice că este dreaptă. Pentru ce mă amăgește chipul portului meu, străin fiind de faptele bune și cele împotrivnice făcînd înaintea lui Dumnezeu, Celui ce toate le vede? Bine muștrîndu-se au pătimit fariseii, cînd Mîntuitorul Hristos zicea că fățarnic este chipul portului lor. Și mie încă de multe ori mi se întîmplă atîta nelesnire și greutate că, de conștiința mea muștrîndu-mă, mă îngrețoșez și aspră mi se pare mie că este muștrarea. Amar este adevărul celor ce se sîr-guiesc să îl tăinuiască. Mi se va descoperi chipul portului și se vor arăta viermii mei; și voi dezveli fața spoielii și vor vedea cei ce sînt de

față fățarnicia mormîntului, și puterea faptei noastre vor socoti-o, și vor privi asemănarea cea fariseică. Și, pentru că aici nu se face arătată, focul o va lămuri la Judecată, după cum zice Apostolul.

Tinde-mi mie mîna de ajutor, celui ce pe jos mă tîrăsc, Doamne; căci voind a mă scula, nu pot, fiindcă sarcina păcatelor mele prea m-a îngreuiat și obiceiul cel rău mă oprește și mă ține pe mine. Văd, și ca într-o negură umblu și întru mult întuneric. Mișc mîna mea, si ca un slăbănog sînt. Sîrguitor sînt, dar degrab mă îngrețoșez. Mă rog să mă izbăvesc și postind mă strîmtorez. Voie bună am, însă de oarecare silă mă împiedic. Către slavoslovie sînt iubitor de osteneală, dar nu mă sîrguiesc către plăcerea de Dumnezeu.

Cum voi îndrăzni să cer lăsare pentru păcatele mele cele mai dinainte, petrecerea mea cea mai dintîi nicidecum uitînd-o? Sau cum mă voi dezbrăca de omul cel vechi care se strică, poftele amăgirii celei mai dinainte nelepădîndule? Vai mie, cum voi suferi muștrările lucrurilor

mele celor necuvioase și ale gândurilor!

«Miluiește-mă, Dumnezeuule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale!» Gură nevrednică strigă către Tine, Stăpîne, și inimă nu curată, și suflet întru păcate întinat. Auzi-mă pe mine pentru bunătatea Ta și să nu lepezi cererea mea; că nu lepezi cererea celor ce se pocăiesc întru adevăr. Iar pocăința mea nu este curată, ci stricăta. Un ceas mă pocăiesc și două Te întărit.

Întărește inima mea întru frica Ta, Doamne, întărește sufletul meu pe piatra pocăinței. Biruiască bunătatea Ta răutatea cea dintru mine. Biruiască lumina Harului Tău întunericul cel dintru mine. Pleacă-Te, Bunule Doamne, nu pentru dreptățile mele, că nu am nici o bunătate, ci pentru îndurărilor Tale și pentru multă și negrăită bunătatea Ta. Ridică de a doua oară mădularele mele, pe care le-a frînt păcatul și luminează inima mea, pe care a întunecat-o pofta cea rea. Izbăvește-mă pe mine de tot lucrul rău, ca nu desăvîrșit să mă surpe pe mine împotrivnicul. Să nu-ți întorci fața Ta de la mine. Să nu-mi spui mie: «**A**min zic ție, nu te știu

pe tine». Mîntuiește, Doamne, din moarte sufletul necăjit, Cea ce ai stăpînire peste viață și peste moarte. Căci Tu ai zis, Stăpîne: «Cereți și se va da vouă». Curăță-mă, Doamne, mai înainte de sfîrșit de tot păcatul și-mi dăruiește mie, Iubitorule de oameni, întru toată viața mea aceasta puțină să izvorăsc lacrimi din inimă spre curățirea întinăciunilor mele celor sufletești, ca să pot plăti de aici din cele multe înscrisuri ale mele măcar puține învinuiri; și acolo voi fi mîntuit prin acoperămîntul mîinii Tale celei a-tot-puternice, cînd va tremura tot sufletul de slava Ta cea înfricoșătoare.

Așa, Stăpîne, Fiule al lui Dumnezeu, Cel Unul-născut, auzi-mă și primește cererea păcătosului și nevrednicului robului Tău. Păcătos sînt eu, mai mult decît tot omul; în dar mîntuiește-mă cu Harul Tău, că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești, și Ție slavă si mulțumită si închinăciune Îți înălțăm: Tatălui, și Fiului, și Sfîntului Duh, acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

PLÎNSUL DE MARȚI SEARA

V

ai mie, în ce fel de osîndă stau, în ce fel de rușine zac? Nu este omul meu cel ascuns precum cel văzut. Pentru nepătimire vorbind eu, cugetarea rușinoaselor patimi întru mine este ziua și noaptea. Pentru curățenie grăind și scoțînd cuvinte, pentru desfrînare gîndesc. Vai mie, ce fel de cercare îmi este mie gătită! Cu adevărat, cu chipul bunei-credințe sînt îmbrăcat, iar nu cu puterea. Cu ce față mă voi apropia la Domnul Dumnezeu, Cel ce cunoaște cele ascunse ale inimii mele? Atîtor răutăți vinovat fiind, mă tem, stînd la rugăciune, să nu se pogoare foc din Cer și să mă ardă pe mine, precum oarecînd pe cei ce au adus foc străin în pustie, ieșind foc de la Domnul, i-a ars pe dînșii.

Dar eu ce voi aștepta, cel ce cu multă nemăsurată greutate de păcate sînt înfășurat? S-a înfocat inima mea, s-a schimbat gîndul meu cel bine-credincios, s-a întunecat mintea mea. Pururea mă întorc ca un cîine la a sa vărsătură.

Nu este întru mine îndrăzneală către Cel ce
cearcă inimile și răunchii; nu este întru mine
cugetare curată; nu este întru mine lacrimă întru
rugăciune. Chiar dacă voi suspina, doar îmi
răcoresc fața cea intru rușine cufundată. Îmi voi
bate pieptul, lăcașul patimilor, prăvălia gân-
durilor celor rele. Slavă Ție, Unule îndelung-
răbdătorule; slavă Ție, Unule bunule; slavă Ție,
Făcătorule de bine al sufletelor și al trupurilor
noastre. Mari și multe sînt îndurările Tale peste
noi, păcătoșii, Doamne. Să nu mă lepezi pe
mine cu cei ce zic Ție «Doamne, Doamne» și
nu fac voia Ta, pentru solirile Preacuratei Stăpî-
nei noastre, Născătoarei de Dumnezeu, pentru
solirile tuturor celor ce bine au plăcut înaintea
Ta. Că Tu cunoști, Doamne, patimile cele as-
cunse întru mine; Tu știi rănila sufletului meu.
Vindecă-mă, Doamne, și mă voi vindeca. Că de
nu vei zidi Tu, Doamne, casa sufletului, în za-
dar s-au ostenit ziditorii. Căci mă gătesc către
împotrivirea patimilor cînd mă socotesc cu dîn-
sele, dar reaua meșteșugire a balaurului îmi
slăbănogeste tăria sufletului meu prin dulceață;
și, nefiind cineva care să mă silească, ca un
robit mă trag de dînsele. Mă sîrguiesc să mă

smucesc din văpaia care mă arde, și mireasma focului, încă tânăr fiind, mă trage pe mine către foc. Iarăși mă pornesc să mîntuiesc pe cel ce se cufundă, și din neiscusință împreună cu dînsul mă cufund. Cert pe cel bolnav, orb fiind eu. Doctor al patimilor voiesc să mă fac eu, ticălosul, însumi eu fiind rob de dînsele.

Luminează-mi, Doamne, ochii inimii mele, ca să cunosc mulțimea patimilor mele. Harul Tău să umbrească peste mine, Stăpîne, și să lumineze mintea mea cea întunecată și, pentru necunostinta mea, cunoștința Dumnezeiască să sălășluiască întru mine; că la Tine nici un cuvînt nu este cu neputință. Tu, Doamne, marea cea neumblată ai facut-o bine călătorită norodului Tău oarecînd. Tu din piatră vîrtoasă apă ai scos norodului Tău celui însetat. Tu singur pe cel căzut între tîlhari l-ai mîntuit cu bunătatea Ta. Milostivește-Te, Doamne, pentru multă bunătatea Ta, spre mine, cel căzut între tîlhari și legat cu legătură de reaua cugetare. Nimeni nu este care poate să vindece durerea sufletului meu, fără numai Tu, Doamne, Cel ce știi adîncurile inimii mele. De cîte ori am pus,

ticălosul, întru sine-mi hotar și ziduri am zidit între mine și păcatul meu cel fără de lege și între cei împotrivnici care asupra-mi năvălesc cu război; și cugetul meu hotarele le-a trecut și zidurile le-a surpat, pentru că hotarele nu au întărire frica Celui mai bun și zidirile nu sînt întemeiate pe pocăința cea curată.

Cine nu va plînge pentru mine, că pentru o mică dulceață focul cel fără de sfîrșit l-am disprețuit și împărăția cea veșnică nu m-am silit să o dobîndesc? Am robit patimilor eu, ticălosul, cu vrednicia sufletului meu. M-am făcut dobitocesc și nu pot să caut către Domnul cel milo-sîrd. Am fost împodobit oarecînd cu darurile cele de bogăție făcătoare, iar acum sărăcia patimilor am iubit-o. Străin m-am făcut de faptele bune, în țara depărtată a răutății ducîndu-mă. Pe jumătate sînt mort, prea-scurtă rămășiță de viață avînd.

Plîngeți-mă, Cuvioșilor și Dreptilor, pe mine, care în patimi și în păcate sînt cuprins; plîngeți-mă, lucrătorii înfrînării, pe mine, care sînt îndrăcit cu pîntecele și iubitor de dezmierdări;

plîngeți-mă, cei miluiți și cunoscători cu dreaptă socoteală, pe mine, care am fost miluit și am întăritat pe Cel ce m-a miluit; plîngeți-mă, cei ce ați iubit cele bune și ați urît cele rele, pe mine, care am iubit cele rele și am urît cele bune; plîngeți-mă, cei ce v-ați agonisit viață îmbunătățită, pe mine, cel ce cu chipul sînt îmbunătățit, iar cu lucrurile - pătimaș și nebăgător de seamă; plîngeți-mă, cei ce bine ați plăcut lui Dumnezeu, pe mine, care am plăcut oamenilor; plîngeți-mă, cei ce dragostea cea desăvîrșită către Dumnezeu și către aproapele aveți, pe mine, care cu cuvintele iubesc, iar cu lucrurile departe de dragoste stau; plîngeți-mă, cei ce v-ați agonisit răbdare și sînteți purtători de roadă, pe mine, cel nerăbdător și neroditor; plîngeți-mă, cei ce fără de rușine vă rugați lui Dumnezeu, pe mine, cel ce mă rușinez a căuta la înălțimea Cerului; plîngeți-mă, cei ce v-ați agonisit blîndețe, pe mine, cel ce sînt străin de aceasta; plîngeți-mă, cei miluiți, pe mine, cel nemiluit; plîngeți-mă, cei smerit-cugetători, pe mine, cel înalt-cugetător și mîndru; plîngeți-mă, cei ce neagoniseala Apostolilor v-ați agonisit, pe mine, cel împătimit de materie și însărcinat;

plîngeți-mă, cei credincioși și întăriți cu inima către Domnul, pe mine, cel îndoit la suflet, și putred, și netrebnic; plîngeți-mă, cei ce plînsul l-ați iubit și rîsul l-ați urît, pe mine, cel ce am iubit rîsul și am urît plînsul; plîngeți-mă, cei ce aveți în minte Judecata cea de după moarte, pe mine, cel ce mărturisesc că o pomenesc, și cele împotrivnice le lucrez; plîngeți-mă, moștenitorii împărăției Cerurilor, pe mine, cel vrednic de gheena focului.

Rugați-vă, Sfinți ai lui Dumnezeu, pentru sufletul cel înviforat; întru acelea care puteți, Sfinți ai lui Dumnezeu, ajutați-mi. Căci știu că, dacă veți ruga pe iubitorul de oameni Dumnezeu, toate se vor ierta nouă pentru noianul bunătății Sale. Și, precum Dumnezeu este iubitor de oameni, așa și voi, cei vrednici, să nu treceți cu vederea rugăciunea mea, a păcătosului, că nu am îndrăzneală, pentru multe păcatele mele. Lucru al vostru este, o, Sfinți ai lui Dumnezeu, a soli pentru cei păcătoși, iar lucrul lui Dumnezeu este a-i milui pe cei deznădăjduiți. Sfinților ai lui Dumnezeu, rugați-vă Împăratului pentru cel rob; rugați-vă Păstorului pentru

oaie; rugați-vă Vieții pentru cel mort, ca să trimită Harul Său și să-mi întărească lesne-alunecarea smeritului meu suflet.

Cad la îndurările bunătății Tale, Stăpîne al tuturor. Primește rugăciunea păcătosului; îndulcește sufletul amărît de păcat; împărtășește celui însetat din izvorul vieții și mă povățuiește pe mine la calea vieții; bagă-mă pe mine pe ușa cea împărătească, ca un Stăpîn pe robul său, ca să mă slobozesc de robia patimilor celor necinstite, căci se ține legată inima mea ca într-un lanț de fier. Să mă întâmpine pe mine îndurările Tale, Doamne, pentru rugăciunile Sfinților Tăi, mai înainte de a mă trage cu cei ce lucrează fărădelegea. Acolo se vor descoperi cele întruntunerice și cele întrulumină lucrate de mine.

Vai mie, ce fel de rușine mă va cuprinde cînd mă vor vedea pe mine osîndit cei ce mă socotesc acum că sînt fără de prihană! Lucrarea cea duhovnicească am părăsit-o eu, ticălosul, și patimilor m-am supus!

Vai mie, suflete! Cum se înnegrește soarele cu negura patimilor mele! Cum se strică viața de moarte! Cum nu se pierde negura cu venirea de față a razei!? Cum alegem stricăciunea în locul nestricăciunii! Cum ne-am frământat, suflete, în pământ cu patimile! Haina cea de Dumnezeu ținută am netrebnicit-o și nevrednică de nunta cea împărătească am făcut-o. De bună voie ne-am vîndut păcatelor. Vrajmașului vieții noastre robi ne-am făcut.

Ce vei zice Judecătorului în ziua aceea înfricoșată și groaznică? Am flămînzit pentru Tine, sau am însetat, sau gol m-am făcut, sau m-am smerit? Sau Te-am iubit pe Tine cu tot sufletul meu? Cu îndrăzneală totdeauna strigă Dascălul: **P**rimește, cel ce ești întru stăpânire, frîul; cel întru robie - cîntecul cea întocmai; săracule - bogăția cea neîntocmită. Pentru ce nu vrei slobozenia, ci strîmtoarea? Pentru ce aștepti vreme, iar nu gînd? Pentru ce ești prieten celui viclean, și nu ai dor de mîntuire? Pentru ce nu ajutam firii, avînd vreme? Pînă încă ești domn al gîndurilor tale; pînă nu se ostenește trupul și cugetarea; pînă nu întru puterea altora zace

binele tău; pînă arătat îți este ție Harul, iar nu cu îndoială, și se apucă Harul de adîncul inimii tale; pînă cînd lacrimile tale sînt vestiri pentru ieșirea ta: întîmpină, stai vitejește împotriva patimilor împreună cu ajutorul lui Dumnezeu la război; fă vitejie asupra lui Goliat, să nu apuce mai înainte tîlharul, să nu te răpească mai înainte ucigașul, ca nu cineva din silitorii și din răpitorii Împărăției să te încuie pe tine afară. Să ne temem și să ne păzim cu toată străju-irea, ca să nu ne arătăm mincinoși ai mărturisirii noastre. Căci dacă mărturiile cele către oameni le întărește Dumnezeu cînd în văzul tuturor s-au luat, cîtă va fi primejdia făgăduințelor acelora ale căror noi ne vom afla călcători, și nu numai ai celorlalte păcate, ci și cînd pentru însăși minciuna vinovați vom fi adevărului, și mai ales cînd nu va mai fi a doua naștere din nou, nici plăsmuirea din nou, nici așezare la starea cea dintîi. Cumplit lucru este după ce a trecut tîrgul, atunci a căuta neguțătoria. Cumplit lucru este sfătuirea de pe urmă și atunci a simți paguba, că nu este dezlegare a pagubei după ducerea cea de aici și după amara încuiere și pecetluire a celor lucrate de fiecare.

Ca vameșul suspin, ca și curva lăcrimez, ca tîlharul slobod glas, ca fiul cel curvar strig către Tine, Iubitorule de oameni, Hristoase, Mîntuitorul lumii, Lumina cea adevărată: Întărește sufletul meu cel slăbit care s-a slăbănogit cu beția dezmierdărilor. Tămăduiește bubele acestuia și abaterile minții mele. Spală-l pe acesta, care s-a înnegrit cu putreziciunea păcatului, cu cinstitul Tău Sînge. Acum este vreme bine primită, acum zi de mîntuire. Cu mulțimea milei Tale întoarce-mă, Unule îndelung-răbdătorule, și mă izbăvește de toată desfătarea cea dezmierdătoare. Să nu mă ardă desăvîrșit cuptorul patimilor, ci cu roua milei Tale stinge-l pe dînsul. Vai mie, că mi-ai dăruit mie, Doamne, lumina cunoștinței și eu o lepăd pe aceasta! Vai mie, că totdeauna m-am bolnăvit și mă slăbănesc, și neîncetat mă cercetează pe mine Harul Tău și mă vindecă pe mine, și în tot ceasul am lepădat și lepăd dăruirea tămăduirilor lui! De cîte dăruiri, Stăpîne, m-ai umplut pe mine, păcătosul, și de-a pururea îmi dăruiești, și eu, netrebnicul, sînt nemulțumitor și nerecunoscător cu voirea! Totdeauna mă îndulcesc de Harul Tău, totdeauna mă luminez, adeseori

mă întăresc, și totdeauna îl lepăd și întru amărăciunea mea iarăși mă schimb. Îmi aduci aminte, Prea-bunule, de moarte, de muncile cele veșnice și mă tragi pe mine totdeauna către viață, ca să mă mîntuiesc, iar eu întru îndărătnicia mea rămîn de-a pururea. Pentru aceasta nu voi avea nici un răspuns acolo. Bat ca să mi se deschidă ușa milei Tale, Doamne. Stărui rugîndu-mă, ca să îmi dobîndesc cererea. Ca un fără-de-rușine, caut să mă miluiesc. Fii îndelung răbdător asupra mea, răzvrătitului. Izbăvește-mă de păcatele cele ce m-au înconjurat, sănătos făcîndu-mă să mă scol din patul păcatului celui de stricăciune făcător. Slobozește-mă pe mine de tot lucrul rău, mai înainte de a mă apuca sfîrșitul; ca să găsesc Har înaintea Ta în ceasul morții și al despărțirii; căci în iad, cine se va mărturisi Ție? Albește-mi veșmîntul cel întinat mai înainte de a-mi veni porunca cea înfricoșată și a mă lua pe mine ne-gata și rușinat. Izbăvește sufletul necăjit din gura leului și mîntuiește-l pe dînsul cu Harul și cu îndurările, cu solirile Prea-curatei Stăpînei noastre, Născătoarei de Dumnezeu, și ale tuturor Sfinților, că bine ești cuvîntat în vecii vecilor. **A**min.

PLÎNSUL DE MIERCURI SEARA

D

orul mă silește pe mine a grăi către Dumnezeu, iar nevrednicia mea îmi poruncește a tăcea. Durerile mă silesc pe mine a cuvînta, iar păcatele mele a tăcea mă îndeamnă. Sufletul meu durere pătimește și ochii mei lacrimi poftesc. Păcătuit-am, suflete, pocăiește-te. Căci iată, zilele noastre ca umbra trec. Înfricoșate și groaznice locuri va să treci, suflete al meu, nu după mult. Nu întârzia, amî-nînd zi de zi a te întoarce către Domnul.

Umilește-te, suflete al meu, umilește-te pentru toate bunătățile cîte le-ai luat de la Dumnezeu și nu le-ai păzit. Umilește-te pentru toate cîte le-ai lucrat și Dumnezeu îndelung a răbdat pentru tine, ca nu întru întunericul cel mai din afară să te dai înaintea înfricoșatului Divan al lui Hristos.

Vai mie, păcătosului, că am spurcat și de-a pururea spurc curăția inimii mele prin trîndăvia mea! Lenevirea și pregetarea mea a rușinat îndrăzneala inimii mele, și pofta cea rea îmi po-

runcește mie ca un stăpîn robului, și eu îndată, ca un prunc cu frică, așa o ascult. Mă rătăcește pe mine și eu mă îndulcesc.

Vai mie, Doamne, că Harul Tău mă trage pe mine la viață, iar eu mai vîrtos pe moarte o voiesc. Întocmai de o cinste cu îngerii Te sîrguiești a mă face, iar eu întru îndărătnicia mea pe sine-mi mă micșorez. Înmulțitu-s-au păcatele mele, Doamne, și de-a pururea se înmulțesc, și nu este margine întru mulțimea lor. Și cine va plînge pentru mine sau se va ruga? Însuți Tu singur, Mîntuitorul meu, de a Ta bunătate îndemnat fiind, caută cu milă spre mine, cel deznădăjduit. Cum Te voi ruga pe Tine, Stăpîne, că gura mea am umplut-o de ocări? Sau cum Te voi lăuda pe Tine, că conștiința mea s-a spurcat? Sau cum Te voi iubi pe Tine, că m-am umplut de patimi? Sau cum se va sălășlui întru mine adevărul, că cu minciuna pe sine-mi m-am ocărit? Sau cum Te voi chema pe Tine, că poruncile Tale nu le-am păzit?

Că după ce am luat cunoștința adevărului m-am

făcut vătămător, lovitor, pentru cele lesne de aflat luptător, asupra vecinilor zavistuiitor și aspru, întru cugete rele hrănindu-mă, nemilostiv spre săraci, mînios, împotrivă grăitor, iubitor de pricire, lenevos, iuțos, de haine împodobitor. Și încă și acum cu atît mai mult mă aflu întru gînduri spurcate, întru întăritări, întru iubire de sine-mi, întru lăcomie de pîntece, întru iubire de dezmierdări, întru slavă deșartă, întru mîndrie, întru voire rea, întru grăire de rău, întru mîncare pe ascuns, întru trîndăvie, întru iubire de pricire, întru mînieri. Nimic fiind, mă socotesc pe sine-mi că sînt ceva. Mințind de-a pururea, asupra celor mincinoși mă îngreuiez. Spurcînd Biserica lui Dumnezeu cu gînduri curvești, asupra curvarilor hotărăsc. Judec pe cei ce greșesc, însumi de greșeli plin fiind. Judec pe ocărîtori și pe hoți, însumi fiind hoț și ocărîtor. Luminat ies, tot fiind necurat, în biserici și la mese întîiul voiesc să stau. Văd monahi și mă fălesc. Văd monahi și mă trufesc. Muierilor vesel a mă arăta poftesc și bogaților binecredincios, și înaintea străinilor înălțîndu-mă, și între ai mei cu minte și înțelept, și între cei înțelepți mai desăvîrșit, și către cei bine-

credincioși ca un mai-înțelept; iar pe cei fără de minte și neînvățați ca pe niște dobitoace îi defaim. Dacă voi fi ocărît, mă depărtez; dacă voi fi cinstit, mă urăsc. Dacă după dreptate mi se cere, mă judec, și pe cei ce-mi grăiesc cele adevărate ca pe niște vrăjmași îi socotesc. Muștrat fiind, mă mîinii, și, nefiind lingușit, mă îngrețoșez. Nu voiesc a cinsti pe cel vrednic, și, nevrednic fiind, cinstiri cer. Nu voiesc a mă os-teni, și, dacă nu îmi slujește mie cineva, mă mîinii asupra lui. Nu voiesc a merge împreună cu cei ce lucrează, și, dacă nu-mi ajută mie cineva, îl grăiesc pe dînsul de rău, ca pe un mîndru. Întru nevoi nu cunosc pe fratele, iar cînd este sănătos îl cercetez pe dînsul. Pe cel bolnav îl urăsc, și, bolnav fiind eu, voiesc să fiu iubit. Pe cei mai mari îi defaim și pe cei mai mici îi trec cu vederea. Dacă mă voi stăpîni pe sine-mi despre pofta cea necuvîntătoare, mă măresc în deșert. Dacă voi isprăvi priveghere, cu nesupunere și cu împotrivă grăire ca într-o cursă mă prind. Dacă mă voi înfrîna pe sine-mi de bucate, întru îngîmfare și întru trufie mă înec. Dacă întru rugăciune voi stăruir, de mînie și de urgie mă biruiesc. Dacă întru faptă bună

pe cineva voi vedea, eu nu rabd. Toate cele dulci ale lumii le-am trecut cu vederea, dar de pofta cea deșartă a lor nu mă depărtez. Dacă voi vedea parte femeiască, mă strălucesc. Din afară mă fac smerit-cugetător, iar cu sufletul înalt-cugetător. Cu părerea sînt cum aş fi neagonisitor, iar cu gîndul de boala multei agonisiri bolesc. Şi pentru ce trebuie vremea a o cheltui? Căci cu părerea m-am lepădat de toate, şi cu adevărul iarăşi cele ale lumii le cuget. Nu mai zic despre căile cele mojiceşti la biserică, zăbovirile cele cu de-adinsul, bîrfirile cele dintru adunări, născocirile gîndurilor, pomenirile cele deşarte, bunele vorbiri de la masă, nesaţiul dărilor şi luărilor, împărtăşirile din greşelile cele străine, pricirile cele pierzătoare.

Aceasta este viaţa mea. Cu atîtea rele mă lupt împotriva mîntuirii mele şi trufia mea şi slava mea deşartă nu mă iartă ca să-mi privesc rănile mele, ca să mă vindec. Acestea sînt vitejiile mele. Cu atîta gloată de păcate vrăjmaşul mă luptă pe mine şi, întru acestea căutîndu-mă şi aflîndu-mă eu, ticălosul, slavă de sfinţenie trag asupra-mi. Întru păcate petrecînd, ca un drept

voiesc să fiu socotit. Numai una aceasta dare de răspuns pentru toate am, că «diavolul m-a sfătuit pe mine la acestea»; dar nici lui Adam nu i-a folosit răspunsul acesta. Mă plec să cred că acela l-a sfătuit pe Cain; dar nici acesta nu a scăpat de hotărîre. Și ce voi face cînd mă va cerceta pe mine Domnul? Nu este nici o dare de răspuns pentru lenevirea mea. Mă tem să nu mi se întîmple să fiu și eu dintre aceia de care a zis Pavel că sînt vase ale urgiei, pe care asemenea îi are diavolul parte a sa; pe care, pentru ne-băgarea lor de seamă, în patimi de necinste i-a dat Dumnezeu. Deci frică-mi este ca nu cumva o hotărîre ca aceasta și asupra mea să scoată.

Doamne, mie, păcătosului, mi-ai pus pocăință. Vrînd să mă mîntuiești pe mine, nevrednicul, viază, Dătătorule de viață, sufletul meu cel omorît cu păcatele. Spală-mi orbirea cea împietrită a ticăloasei inimii mele și îmi dăruiește mie izvor de umilință, Cea ce din coasta Ta cea curgătoare de viață ne-ai izvorît nouă viața.

Cine nu va suspina? Cine nu va plînge lepăda-

rea mea? Încă cu adevărată lepădarea mea de lume nu m-am lepădat, și cu trufia sînt ținut; încă nu am gustat din nevointă, și cu slava deșartă sînt legat; încă pragurile nu le-am văzut, și cele din lăuntru le nălucesc; învățătura faptei bune nu am cercat-o, și deja pe fratele. îl înfrunt; încă la cunoștința adevărului nu am ajuns, și pe alții din mîndrie îi învăț.

Toate ți le-a dat ție prea-bunul Dumnezeu, o, suflete: cunoștință, pricepere, socoteală. Cunoaște-ți folosul. Cum tu socotești a da lumini aproapelui, întunecat fiind? Fă-te ție doctor, suflete; iar de nu, plînge-ți orbirea ta. Nici o pricină nu ai pentru lenevirile tale. Trezește-te, priveghează, suflete, suspină, lăcrimează și spală-ți prin postire sarcina cea grea a păcatelor tale.

Dumnezeule cel prea-înalt, Care singur ai stăpînire peste viață și peste moarte, dăruieș-te-mi mie, păcătosului, în ceasul acela al înfricoșatei Tale veniri, îndurările Tale cele multe, ca să nu fiu găsit acolo, înaintea strașnicului Tău Divan, ocară și rușine mare privitorilor: Îngeri, Arhangheli, Prooroci, Apostoli, Patriarhi, Muce-

nici, Postnici, și tuturor Dreptilor. Ci aici, unde m-am îndulcit de dulceața păcatului, pedepsește-mă, Mântuitorul meu, ca un Părinte milosîrd și iubitor de fii, și acolo iartă-mi mie ca un Dumnezeu ceresc singur fără de păcat. Tot păcatul l-am lucrat eu, osînditul. Pe toți i-am întrecut cu înverșunarea. Vinovat sînt muncii și, de mă voi grăbi să mă pocăiesc, nu am lacrimi.

Vai mie, cu ce ochi voi vedea eu, păcătosul și trîndavul, înfricoșatul acela Divan, la care șezînd, Doamne, cele lucrate de mine le vei vădi! Te știi pe Tine Judecător înfricoșat, întru slava Dumnezeirii venind, toate cele ascunse urmînd să le vădești. Toată viața mea eu, ticălosul, cu înverșunare am cheltuit-o, totdeauna în mocirla dezmierdărilor tăvălindu-mă. Toate greșelile mele cele ascunse și cuprinderea păcatelor mele Tu le cunoști, Unule Ziditorul meu. Nimeni așa, ca mine, nu s-a arătat lăcaș al păcatului. Nimeni așa, ca mine, nu a întărit bunătatea Ta, Stăpîne, pornirilor răutății urmînd. Ci, precum esti noian al bunătății, usucă-mi noianurile cele rele ale păcatelor mele; și, precum ești adînc al milei,

arde de tot adîncul păcatelor mele și să nu-mi răsplătești mie cu răsplătiri vrednice de cele ce am lucrat. Să nu mă osîndești pe mine în văpaia gheenei, că nesuferită este urgia Ta, Doamne, peste noi, păcătoșii. Cine dar va suferi îngrozirea ei? Căci focul nu se va stinge și viermele nostru nu se va sfîrși.

Teme-te de îngrozirea cea dintru tine, o, suflete. Leapădă somnul cel greu al lenevirii și dormitarea cumplitei trîndăviri. Aproape este sfîrșitul. Lîngă ușă - Judecata. Oare ce ne va întîmpina pe noi, după ce se va despărți sufletul de trup?

Adunați-vă împreună cu mine, Cuvioși și Drepti, cei ce cu nevoința cea bună v-ați nevoit; și, sau ca pe un mort plîngeți-mă, sau ca de un viu și pe jumătate mort îndurați-vă, fiindcă eu sînt plin de rușine și nu am îndrăzneală pentru păcatele cele făcute de mine întru cunoștință. Vărsați peste mine mila voastră, ca peste un rob și ca peste un putrezit cu rănile. Miluiți-mă pe mine ca niște tainici ai milostivului Dumnezeu, Mîntuitorului nostru, și cereți Lui ca în dar să mă întoarcă pe mine, ca să nu mă aflu ne-

vrednic în ceasul venirii Lui și ca să nu aud acea înfricoșată hotărîre: «Du-te de la Mine, lucrătorule al nedreptății; zic ție, nu te știu pe tine».

Deci Te rog pe Tine, Lumina cea adevărată, Nașterea blagoslovitului Tău Părinte, Chipul Ipostasului Lui, Cel ce șezi de-a dreapta mării Lui, necuprinse Fiule al lui Dumnezeu, necercate Hristoase, lauda și bucuria celor ce Te doresc pe Tine, veselia și desfătarea celor ce Te iubesc pe Tine, Viața mea, Lumina mea, Hristoase al meu: **S**ă nu mă treci cu vederea pe mine, cel defăimat, să nu mă lepezi pe mine, cel urît, să nu mă părăsești pe mine, cel osîndit, că foarte se veselește vrăjmașul meu cînd pe sine-mi mă deznădăjduiesc pentru ceața răutății ce se pune asupra mea. Întru aceasta numai se bucură, cînd prin deznădăjduire m-ar vedea pe mine rob; ci Tu, cu milosîrdia Ta, rușinează nădejdea lui și mă smulge pe mine dintre dinții lui, și de la socoteala lui cea cu rău meșteșug, și de la toată lucrarea lui ce se pornește asupra mea, că întru multe a tăbărît asupra mea. Dăruiește-mi mie, Doamne, luminare, ca să cunosc meșteșugirile împotrivicului și ale urîtorului

de bine, că nenumărate alunecări pune înaintea mea: sminteli, vătămare, multă agonisire, înălțare a veacului acestuia, dulceață trupească și mulți ani în viața aceasta de acum; temere de nevoință, și pregetare la rugăciuni, și la cântarea de psalmi somn și odihnă trupească. Pe cât acela se sîrguiește spre a mea pierzare, pe atît eu, ticălosul, mă lenevesc și mă trîndăvesc; și pe cât acela pîndește, pe atît eu nu bag de seamă.

Ia aminte, suflete, grijește-te de conștiință. Nu lua aminte la greșelile altora, ci mai vîrtos la ale tale. Nu lua aminte la așchia din ochiul fratelui și al aproapelui, cii caută adeseori la bîrna ta. Sîrguiește-te, apucă înainte, împacă-te cu Hristos, Cel ce pentru tine S-a răstignit cu trupul. Căci, de ne-am fi judecat pe noi înșine, n-am fi fost judecați acolo unde este osînda cea mare și neîncetată. Îndură-Te spre mine, Doamne, pentru milostivirea Ta, și mă mîntuiește pe mine, pentru singură bunătatea Ta, cu solirile Prea-curatei Stăpînei noastre, de Dumnezeu Născătoarei, și ale tuturor Sfinților Tăi, că binecuvîntat ești în vecii vecilor. **A**min.

PLÎNSUL DE JOI SEARA

Iată, iarăși cad la ușile Stăpînului meu, cueerindu-mă, rugîndu-mă, mchinîndu-mă și strigînd cu fiică; că de folos este slugii a nu fugi de mîinile Stăpînului său după ce a greșit Lui, ci mai vîrtos a stăruî lîngă Dînsul. Auzi, o, Stăpîne, suspinul meu și primește graiurile cererii mele, pe care le aduc eu, păcătosul, cucernicin-du-mă. Varsă peste mine, ticălosul, o mică picătură de întoarcere cu mila Ta, si luminează sufletul meu cu Darul Tău, ca să am puțină osîrdie spre a mă îndrepta pe sine-mi. Căci, de nu va lumina Darul Tău sufletul meu, nu voi putea înțelege împătımirea și lenevirea dintru mine. Vai mie, că, apucînd mai înainte și pășune aflînd întru mine, păcatul mă înnegrește și mă cufundă totdeauna și nu încetez eu, osînditul, a întărită pe Dumnezeu, netemîndu-mă de focul acela nestins și necutre murîndu-mă de muncile cele fără de moarte; căci obicei luînd, păcatul mă trage pe mine întru pierzare cu totul. Pe sine-mi mă mustru și nu încetez mărturisin-du-mă; ci iarăși rămîn întru cele rele. Privind, nu văd, fiindcă, pocăindu-mă, greșesc.

Nu mă ostenesc cu sufletul spre cunoștința celor făcute de mine, ci pocăința mea o prihănesc. Căci sînt ca un rob al păcatului și, nevrînd, fac răul, și, ca un ostaș al păcatului, lui mă supun; și, putînd a fugi de dînsul, m-am făcut birnic al lui, fiindcă a împărățit în mine obiceiul. Tainul trupului primesc, de patimi grijindu-mă. Cunosc a mea mai înainte apucare a stricăciunii și ca un rob, cînd mi se poruncește, îndată o lucrez pe dînsa. Fug de războiul ce va să fie și ca un cîine legat cu fier mă întorc către cel ce îmi poruncește. Urăsc adică păcatul, fug de fărădelege, și rămîn în patimă; căci mă stăpînesc, fricosul, și nevrînd, de dulceață. Am slujit firii de nevoie și izvorăște asupra meai păcatul, cumpărîndu-mi voirea. S-au revărsat asupra mea patimile, fiindcă gîndul l-am unit cu trupul și despărțire nu primește. Mă sîrguiesc să-mi schimb voirea, și așezarea ce a apucat mai înainte îmi stă mie împotrivă. Mă silesc, ticălosul, să slobozesc sufletul meu, și întru multă datorie mă împinge pe mine răul împrumutător. Nu își aduce aminte de întoarcerea datoriei, ci cu iubire de cinste împărțește, nevrînd vreodată să ia înapoi. Numai robia o

poftește. îmi dă ca să mă îmbogățesc în patimi și datoria nu o strânge. Voiesc eu să i-o dau înapoi, și acela îmi mai adaugă. Și chiar dacă m-aș sili puțin pe sine-mi pentru ele, el adaugă altele, ca să mă arăt că dintru ale lui plătesc; și văzînd el că necurmarea datoriei mă pleacă să fiu păcătos, bagă întru mine pofte mai noi și mă face să uit patimile, ca să nu le mărturisesc. Mă întîmpină cu patimi străine și, împie-dicîndu-mă, întru uitarea celor mai dinainte vin. Mă învoiesc cu cele ce mi-au venit asupra-mi și iarăși datornic mă aflu. Alerg la dînsele ca la niște prieteni și, împrumutîndu-mă, iarăși ca niște stăpîne se află; și cel ce mai înainte cu puțin mă sîrguiam să mă izbăvesc mă fac printr-însele rob pe mult vîndut. Mă sîrguiesc să tai lanțurile lor, și de altele fără de veste mă țin. Mă sîrguiesc să mă izbăvesc de ostășia patimilor, și prin luarea de daruri ca un iconom al lor mă aflu.

O , domnia întru mine a patimilor păcatului! O, stăpînirea răului meșteșugar și a vicleanului balaur, căci el și tocmelile le neguțătorește, și arvunele le dă către fire, ca însuși păcatului să vîndă mintea. M-a plecat să-mi momesc trupul,

ca să-l aduc pe el spre slujba sufletului, și m-am biruit de dulceață. Întru desfrînarea somnului iarăși abătîndu-mă, cu totul de slujba mea m-am lipsit. Rugîndu-mă eu, mi-a dat mie proastă înțelegere către oarecare dulceață și-mi ține prin-tr-însa, ca într-o funie de aramă, cugetul meu cel prost; și, voind să fugă, nu-l lasă, pentru legătură.

D cei se întemeiază păcatul pe cuget și îi închi-de ușa cunoștinței. De-a pururea păzește răutatea pe minte, ca nu cumva, unindu-se cu Dumnezeu, să oprească trupul de a se vinde. Îi aduce înaintea mulțime de gânduri încurcate și o pleacă să creadă că nu va fi cercetare pentru lucrul acesta mic, și că nu este cu putință să fie cunoștință pentru dînsule, și că unele ca acestea uitării se vor da. Iar eu înaintea mea pun muștrarea mea și știu că asupra mea este spînzurată munca.

Cu acestea mă ține pe mine, cu acestea mă leagă, cu acestea mă vinde și mă cumpără, cu acestea mă amăgește, cu acestea mă momeste și mă supune, după cum zice Apostolul, că «cel trupesc este vîndut de păcat»; căci păcatul, în trupul meu fiind, îmi stăpînește mintea și ține

sufletul, folosindu-l pentru pricina trupului, prin care îl necăjește și-l împilează. De-ar voi să postească sau să privegheze, îl muncește printr-însul pe el și îl împilează ca pe al său în lanț. Ca pe o oaie spre junghiere și ca pe o pasăre înalt-zburătoare pe acesta l-a legat, și ca un uriaș tare prin însuși trupul i-a tăiat mîinile și picioarele sale. Nici a fugi, nici a-mi ajuta mie însumi nu pot. Vai mie, mort sînt eu, cel viu, și orb - cel ce văd! M-am făcut ca un cîine eu, omul, și eu, cel gînditor, ca un dobitoc primesc legăturile.

Miluieste-te pe sine-ți, o, suflete. Sîrguiește-te mai înainte de răspuns. Caută mai înainte de despărțire, ca să nu ne încuiem afară împreună cu fecioarele cele nebune, unde nu este cu putință muritorilor a vedea viață sau a gîndi pentru dreptate; unde nu este luptă prin care viața și moartea se pricinuiesc, unde nu este trup prin care vrăjmașul se batjocorește, de neputința trupului biruindu-se.

Miluieste-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale; căci, dacă mă vei milui, voi scăpa de ticăloasa așezare a patimilor; dacă mă vei milui, doresc să iau as-

cultare către bunătatea Ta. Dacă vei face după mulțimea bunătății Tale, mă vei izbăvi pe mine; dacă vei revărsa peste mine bunătatea Ta, mă voi mîntui.

Cred că poți și nu mă deznădăjduiesc. Știu că mulțimea îndurărilor Tale biruiește mulțimea păcatelor mele. Știu că pe toți i-ai miluit și miluiești pe cei ce se întorc către Tine din toată virtutea lor. Mărturisesc că si eu m-am îndulcit de Darul Tău de multe ori, dar după acestea, lepădînd Darul Tău, am păcătuit ca nimeni altul. Ci Tu, Cel ce pe morți ai sculat, scoală-mă și pe mine, cel ce sînt mort cu păcatul, și Cel ce pe orbi i-ai tămăduit, luminează și ochii cei întunecați ai inimii mele; Cel ce din gura șarpelui pe Adam l-ai izbăvit, trage-mă pe mine din mociroșia fărădelegilor mele; căci oaia Ta sînt și mîncat de leu m-am făcut pentru voile mele. Cîine m-am făcut cu păcatele, dar fiu mă voi face, tămăduit fiind cu Darul Tău. Lepădat m-am făcut ca un lepros, dar, de vei voi, mă voi curați. Știu că cu cunoștință am păcătuit, dar am pe Sfinții Tăi care solesc pentru mine. Covîrșesc pe toți cu păcatele, știu, dar nu se biruiește bunătatea Ta. Cel ce i-ai dat vameșului

întîietatea, dă-mi și mie, celui ce mai multe rele am făcut. Tu, Doamne, pe Zaheu l-ai miluit ca pe un vrednic, și pe mine mă vei milui, nevrednic fiind. Lup era Pavel oarecînd, gonind oile turmei Tale; fiară era rupîndu-le, și păstor s-a făcut, cu Darul Tău tămăduind și grijind oile Tale. Și stiu că el întru necunoștință a făcut păcatul; și, ca unul care nu a cunoscut, a primit iertare și mai mult har. Ci Tu, Doamne, Care ai judecat păcatul meu cel întru cunoștință, mă vei milui cu Darul Tău cel covîrșitor.

Vai mie, vai mie! Mă sfîesc de cei ce acum se sfîesc de mine, ca nu cîndva să mă rușinez de dînșii pentru păcatele mele cele ascunse. Mă rușinez de cei ce m-au născut pe mine, ca nu cîndva să mă osîndească pe mine, cel ce m-am făgăduit cele mai presus de lume. Ca văduva aceea voiesc să mă fac, care, îndelung supărînd pe judecătorul, și-a dobîndit scopul; și ca prietenul cel obraznic voiesc să mă arăt către Tine, Cel ce ești prea-bun și singur Stăpîn, ca să întorci sufletul meu, cel ce întru păcate a fost robit. Acela pîine a cerut spre mîncare, iar eu dezlegare a sufletului de osteneală; acela hrană trupului a cerut, iar eu zidire de-a doua a

sufletului.

Auzi ca un bun și prea-bun glasul plîngerii lacrimilor mele și întoarce-mă pe mine ca să fac rod de pocăință. Răcorește arsita conștiinței mele. înnoiește-mă pe mine, cel învechit cu patimile păcatului, ca, după ce mă vei izbăvi din robia acestora, să răsuflu cu dulceață văzduhul slobozeniei și să slăvesc bunătatea Ta cu bucurie și cu veselie. Știi, o, Stăpîne, că din mică durere a sufletului meu îndrăznesc a grăi acestea înaintea Ta. Știu și eu, păcătosul, că milosîrd ești, Doamne, și voiești a mă schimba pe mine, însă voiești rodul voinței mele și gata ești spre a mă milui pe mine, dar aștepti așezarea mea. Căci, miluind, voiești să mă înveți și, iertîndu-mă, voiești să mă cîștigi pârtaș al împărăției Tale.

Vai de nesimțirea mea! Vai de ticăloșia mea! O, grosule și pămîntescule suflete! O, inimă răzvrătită! O, gură plină de amărăciune! O, gîtlej, mormint deschis! Pentru ce nu-ti aduci aminte, o, suflete, de calea cea netrecută a despărțirii tale? Pentru ce nu te gătești către călătoria aceea? Pentru ce fără de cruțare uneltești pierzarea ta? Pentru ce îți tragi asupra-ți muncile

cele veșnice? Ce faci, o, suflete, petrecînd ca un dobitoc fără de pricepere? Vai mie, cum aleg întunericul mai mult decît lumina! Cum, mai înainte de viață, cinstesc moartea! Cum dezmiardarea, ceea ce astăzi este și mîine nu mai este, o pun mai presus decît bunătățile cele veșnice și negrăite? Vai mie, cum decît podoaba aceea în chipul soarelui voiesc mai mult cu cea întunecată și înnegrită să mă îmbrac? Cum cinstesc mai mult decît împărăția locuirea cea întunecată a iadului? Vai mie, păcătosului, că eu singur întru cunoștință mă rănesc. Vino-ți întru sine-ți, suflete. Teme-te de Dumnezeu. Slujeș-te-I Lui întru toate faptele bune, ca să nu primești din mina Lui îndoite muncile. Dorește pe Dumnezeuul tău și umblă în calea Lui cu cinste. 'Înțelege, o, suflete, că veacul acesta se aseamănă locului celui de luptă și balaurul cel tare întotdeauna se străduiește să biruiască. De oarecari se biruiește și se calcă, iar pe oarecari îi biruiește și îi calcă. De oarecari se surpă și se batjocorește, iar pe oarecari el îi surpă și-i batjocorește. Că unii prin înșelarea lui se biruiesc, iar alții, prin lupta lui, se încununează; unii adică, prin amărăciunea lui, veselia vieții celei

veșnice o dobîndesc, iar alții, prin dulceața lui, amărăciunea muncii celei veșnice o află; unii adică, prin desăvîrșita neagoniseală, cu lesnire pe dînsul îl biruiesc, iar pe alții, pentru înfășurarea celor pămîntești, cu lesnire el îi biruiește. Celor ce-L doresc adică pe Dumnezeu din tot sufletul lor, războiul său ca un nimic se socotește, iar celor ce doresc lumea, războiul său greu și nesuferit le este.

Înțelege, suflete ticăloase, că bucuria veacului acestuia, și desfătarea, și odihna sînt pline de scîrbă și de amărăciune; iar necazurile, și postul, și reaua pătimire pricinuiesc bucurie negrăită și viață veșnică. Întoarce-te, o, suflete. Nevoiește-te întru liniște ca, după ce va veni ceasul morții și al despărțirii, să nu te afle pe tine negătît. Înțelege, o, suflete al meu, întru chemarea ta și întru petrecerea ta cum mergi. Pentru cine și pînă cînd te întristezi și oftezi, o, suflete slobod! Toti la sfîrsitul lucrurilor celor pămîntești au venit, și la a ta negrijire sfîrsitul va sosi. Umilește-te și cazi. Milostivește-L pe prea-înduratul Dumnezeu ca să te slobozească de toate durerile tale cele din lăuntru, pentru rugăciunile tuturor Sfinților care din veac au

bine-plăcut Lui; că Lui I se cuvine toată slava,
și cinstea, și închinăciunea, în vecii vecilor
.Amin.

PLÎNSUL DE VINERI SEARA

Suflet necăjit se apropie la Tine, Sfinte Stăpîne,
și cu lacrimi vorbește Ție pentru vrăjmașul cel
pierzător, și cu smerenie cade, rugându-se Ție
pentru împotrivnicul ce îl necăjește pe el. Deci,
de vreme ce cu îndrăznire vine la Tine, auzi-l
pe dînsul degrabă și, alergînd la Tine cu dorire,
cercetează-l pe el cu sîrguință. Dacă-l vei trece
cu vederea pe dînsul, necăjit fiind, va pieri;
dacă vei zăbovi a-l auzi pe el, înconjurat fiind,
se va pierde. Iar dacă pentru îndurările Tale îl
vei cerceta pe dînsul, se va afla; dacă îl vei
căuta pe dînsul, se va mîntui; dacă îl vei auzi pe
el, se va împuternici. Să nu îl treci cu vederea
pe dînsul, ca să nu îl apuce vrăjmașul, căruia i-
ai dat carte de despărțire și pe care l-ai alungat.
Să nu pomenești întăritările mele cele prea-rele
cu care am întăritat Darul Tău, o, Stăpîne
milostive, și să nu îmi faci după lucrurile mele,
ci mai vîrtos dăruiește-mi mie, păcătosului,

puțină vreme, ca să aflu răgaz de pocăință adevărată, iubito-rule de oameni, bunule. A suferit Darul Tău multă mulțime de păcate și nelegiuiri ale tinereților mele ai acum ar suferi și lepădarea, întărî-tarea și obrăznicia. Eu însumi știu, Doamne, că Te-ai jurat asupra-Ți că nu voiești moartea păcătosului, ci mai vîrtos să se întoarcă și să-l vi-ezi pe dînsul, să se mîntuiască de păcatele lui cu îndurările Tale. Darul Tău, Stăpîne, iubito-rule de suflete, totdeauna biruieste cu ale sale milostiviri și îndurări, ca să miluiască și să mîn-tuiască pe cei ce Te doresc pe Tine. El îmi cercetează inima mereu și, de va afla odihnă, in-trînd va locui întru dînsa; iar de nu o va afla pe dinsa curată, se depărtează îndată. Și iarăși îndurările Tale îl silesc pe el a veni și a mă cerceta pe mine, nevrednicul; iar eu, ticălosul, sînt de bună voie întors, iar nu după fire. Mă aflu pururea înalt-cugetător, molatic și viclean. Nu-mi păzesc mintea, din trîndăvie, și vrăjmașul îmi pune în minte gînduri de viclenie, necurată desfrînare, frumusețe femeiască. îmi îndulcește mintea și-mi întinează sufletul meu, și de mul-te ori întru fărădelegile mele de mai înainte mă aflu, zăcînd

ca într-o mlaștină în gândurile cele spurcate. Și venind Darul Tău, întru inima mea află rea putoare, pentru guidurile cele spurcate, și îndată se depărtează, neaflînd intrare să intre și să se sălășluiască întru mine precum voiește. Spală inima mea cu dulceață luminoasă, ca să-mi vin întru simțire, că m-a cercetat pe mine și nu a aflat intrare, ca așa să caute a o îndulci pe dînsa. Și știu că, de către însăși milo-sîrdia silindu-se să mă miluiască, nu se va depărta de la mine cu totul.

Milele și îndurările Tale se propovăduiesc pretutindeni prin Evanghelii, și prin Apostoli, și prin toate scripturile Sfinților Părinți și Dascăli. Eu - știind pilda curvarului, primirea lui Manasi, a tîlharului, a lui Zaheu, a vameșului, a curvei, a Hananeiencei, a aceleia ce îi curgea sînge, a slăbănogului, a orbului, a fiicei lui Iair, a tuturor celor mai înainte scrisi - venind către Tine, mă rog să-mi deschizi milostivirile Tale și să mă primești și pe mine.

O, bunătate și iubire de oameni a lui Dumnezeu! Cum dorește și silește pe toți oamenii să se mîntuiască! Cruță, Doamne, pe netrebnicul robul Tău. Cruță, milosîrde

Hristoase, Mîntuitoru-le, zidirea Ta. Că de nu Tu, Doamne, mă vei înțelepți pe mine, ticălosul, și de nu-mi vei da mie luminare inimii, nu pot, din multa mea răutate, să-mi văd lenevirea mea și moliciunea. Ci, de vreme ce mă țin și mă biruiesc de amarul vrăjmaș care mă necăjește pe mine, de-a pururea voi striga cu lacrimi noaptea și ziua către bunătatea Ta, ca să mă izbăvești pe mine din cursele lui, căci în fiecare ceas își înnoiește asupra mea măiestriile sale; în fiecare ceas, cu gânduri curvești și cu pofte de dezmierdări îmi necăjește sufletul meu. Puterea Ta, Hristoase, care a certat valurile mării, să-l certe și pe dînsul, ca să se surpe de la mine, netrebnicul robul Tău; căci se sîrguiește a-mi alunga cugetul de la îndulcirea și buna cugetare a poruncilor Tale. Trimite-mi, Stăpîne, Darul Tău degrabă, ca să alunge de la robul Tău pe balaurul cel mare, împreună cu toate gândurile lui cele rușinoase, și rele, și viclene; fiindcă străpunsăturile săgeților lui s-au făcut putrede putrejuni întru inima mea. Și eu în tot chipul le ascund pe ele întru a mea nebunie. Doctorul cel bun strigă către mine; plăți nu caută, sîngiuiri nu varsă. Pregetarea

mea nu-mi îngăduie să mă duc către Dînsul. Vine El sa mă tămăduiască pe mine și mă află mîncîndu-mi rănilile mele. Cînd le-am mîncat, atunci mă căiesc. Însă căința mea nu este adevărată.

Dătător al tuturor vindecărilor și Părinte al îndurărilor, Tu ești singur bun și milosîrd Dumnezeu, Cel ce dăruiești de-a pururea cele bune celor care cer de la Tine. Fiindcă eu însumi cu adevărat am ispitit adeseori nemăsuratele vindecări și dăruirile cele bune care mi se dăruiesc mie zi de zi. Nemăsurat este darul vindecărilor Tale, Stăpîne, și tuturor celor ce vin la Tine le dai vindecare; căci și rănilile mele adeseori se tămăduiesc cu îndurărilor Tale; și iarăși putrezesc pentru a mea lenevire. Pentru acestea, fără de sfială, rog bunătatea Ta, suferitorule de rău, Doamne, ca să vină peste mine Darul Tău, după obicei, și să-mi adune mintea mea și să-mi vindece iarăși cumplitele mele răni. Căci iată, învăluirile și grijile vremii celei vremelnice mă apasă și mă fac fără de grijă de bunătățile Tale cele veșnice; ci Tu fii îndelung răbdător asupra mea. Nici Cerul, nici pămîntul nu vor putea să răsplătească cu vrednicie pentru vindecările și

darurile Tale, că nu au cinste vrednică să Îți răsplătească Ție. Prin lacrimi le dăruiești pe dîn-sele și prin plînsul amar dai desfătare veșnică.

O, putere a lacrimilor, cîte poți! Dăruiește-mi, Doamne, mie, nevrednicului robului Tău, lacrimi de pocăință ca să-mi spăl păcatele mele, ca să se lumineze inima mea, ca să șterg zăpădul cel mare prin puține lacrimi și să sting prin puțin plîns focul care arde pentru mine; căci cei ce aici vor plînge se vor izbăvi de plînsurile cele veșnice. Căci iată, adun gîndurile mele de pretutindeni și încă nu m-am slobozit de lucrările duhurilor celor rele și viclene ce vor să mă oprească pentru acestea în văzduh; încă nu am cunoscut greutatea mulțimii păcatelor mele; încă nu am fost slobozit de pricinile gheenei. Cele ce mă cufundă pe mine într-însa poartă încă roade întru mine și toate lucrurile ei se mișcă întru inima mea; cei ce mă îneacă pe mine într-însa poartă încă roade în trupul meu.

Pînă cînd eu, ticălosul, mă voi îmbăta fără de vin și mă voi lenevi de ale mele păcate, ca de unele străine? Ca un rob rău și viclean pe domnul său, așa-mi bîntuiesc și»mi vrăjmășesc

eu singur mântuirea și, ca și cum vor lua alții ostenele mele, așa nu voiesc să priveghez. Totdeauna întărit îndelungă răbdarea Ta. Îna-
ntea ochilor am amărăciunea mea. Toate înde-
lung le rabzi pentru multă bunătatea Ta.

Dăruiește-mi mie, Doamne, doctorie de întoar-
cere, ca să-mi vindec rănilile mele cele amare.
Dăruiește-mi mie să intru în ^ stadionul
înfrînării. Dăruiește-mi mie ca întru umilința
inimii să-mi trec toate zilele vieții mele. Lumi-
nează-mi ochii cei întunecați ai naintii mele și
păzește-o pe dînsa, ca să nu se întunece de către
vicleanul vrăjmaș vederea sufletului meu; și dă-
mi mie putere ca măcar o săptămînă să lucrez în
via Ta, fiindcă mi-am pierdut vremea vieții
mele întru deșertăciune și în gînduri de rușine.
Ceasul al unsprezecelea este al vremii vieții
mele celei deșarte. Ocîrmuiește, Doamne,
corabia negustoriei mele și dăruiește-mi price-
pere mie, prostului neguțător, ca să-mi neguță-
toresc negoțul meu pînă am vreme. Căci și
înotarea corăbiei a ajuns la sfîrșit. Mare viscol
este și vremea mă cheamă pe mine, cel înalt-cu-
getător: vino, arată-ți, leneșule, tot negoțul vieții
tale. Și ceasul morții mă înfricoșează pe mine,

ticălosul; căci ceasul despărțirii a venit înaintea ochilor mei și foarte m-am înfricoșat văzându-mi sărăcia mea. În loc să mă bucur, eu mai virtos m-am înfricoșat, nefăcînd vrednice lucruri după Dar înfricoșată este cu adevărat, o, suflete, sosirea de față a morții celor împătimiți, și păcătoșilor, și trindavilor, și celor ce nu se sîrguiesc să petreacă cu curăție întru această viață deșartă. Căci lucrătorii și nevoitorii cei desăvîrșiți se bucură în ceasul despărțirii, văzînd înaintea ochilor osteneala cea mare a nevoinței, a privegherilor, a ajunărilor, a metaniilor, a rugilor, a lacrimilor, a sacului lor. Saltă sufletul lor, căci se îndeamnă să se ducă la odihnă din casa trupului; iar păcătosului îi este scîrbă prea-cumplită în ceasul despărțirii lui, căci vede înaintea ochilor lui le-nevirea sa, neînfrînarea, trîndăvia, materia multei agoniseli; însă nu i se îngăduie nicidecum să grăiască ceva, căci cu asprime pornește porunca.

Cîtă căință cuprinde atunci inima celui ce s-a lenevit aici de a sa mîntuire! Cît este de mare chinul ascuns al sufletului său! Vai mie, suflete, vai mie! Pentru ce te lenevești de viața ta?

Pentru ce cu răspîndire petreci zilele vieții tale? Fără de veste se va face chemarea ta și ce vei face acolo, înaintea Divanului Judecătorului celui înfricoșat, într-o zi de aici lenevin-du-te? Cum te fură pe tine vrăjmașul și nu» pricepi? Cum te jefuiește pe tine de bogăția cea-cerească și nu cunoști, înaltule și răspînditul?

Îndelung răbdătorule, sprijinește-mă, Fiule al lui Dumnezeu, nepăcătoase Hristoase. Dăruiește-mi mie, Mîntuitorule, cugetare de viața ce va să fie, ca doar aș putea să nu am niciodată întru inima mea altceva afară de această cugetare, ca să împlinesc voile Tale. Măcar la bătrîne-țe fa-mă împreună lucrător al Darului Tău, ca să neguțătoresc bine cu argintul pe care însuși mi l-ai dat mie, împărate ceresc. Cum oare voi putea să stau înaintea înfricoșatului Tău Divan eu, răspînditul și înaltul? Cum eu, nerăbdătorul și cel fără de roadă, mă voi afla împreună cu cei desăvîrșiți, care au făcut aici rodul dreptății? Întru care petrecere mă voi cunoaște, cînd Sfinții se vor cunoaște unii pe alții întru cămările cele cerești? Cuvioșii, dreptii, întreg-în-țeieptii, smeriții, în lumină neapusă mergînd; păcătoșii, cei răi, mîndrii, trufașii, cei ce au

benchetuit - în focul cel veșnic și nestins.

O, suflete nepricepute, o, suflete nesimțite, o, suflete, cel ce ți-ai urât viața ta cea veșnică! Până când mvăluirile te tîrăsc pe tine pe pămînt? Până când răul obicei al gîndurilor tale celor viclene te trage pe tine? Au nu știi că gîndurile cele rele și viclene ca un nor întunecat se pun înaintea ta, ca să nu te trezvesti către Dumnezeu? Si tu astepti întru lenevire să zăbovească a veni Mirele cel ceresc; însă ca un fulger va face venirea de față a Lui. Nădăjduiești întru lenevirea ta că intîrzie a veni sfîrșitul tău, dar ca un fulger va veni la tine. Priveghează, o, suflete al meu, în ceasul războiului. Cucerește-te lui Dumnezeu, cu lacrimi rugîndu-te. Strigă din toată inima ta, strigă cu toată durerea inimii, ca să te afle pe tine întru întoarcere. Și îndată îți va trimite spre ajutor înger îndurat și te va izbăvi pe tine din războiul și din tulburarea vrăjmașului. Milostiv fii mie, Doamne, păcătosului, și despar-te-mă de păcatele mele, și mă întoarce mai înainte de a veni Înfricoșata Judecată si a mă lua pe mine nepregătit și rușinat. Pentru solirile Prea-curatei Stăpînei noastre, Născătoarei de Dumnezeu și

pururea Fecioarei Măria, și ale tuturor Sfinților
Tăi, că binecuvîntat ești în vecii vecilor. Amin

PLÎNSUL DE SÎMBĂTĂ SEARA

Acum. încă și astăzi, cu fată rușinată și în
pămînt plecată, îndrăznesc să grăiesc către
Stăpînul îngerilor și Ziditorul tuturor; iar eu sînt
pămînt și cenușă; ocară oamenilor și defăimare
norodului; vierme, cu adevărat, și nu om,
muștrat și prihănit fiind, cu totul prea-dureros și
de mîhniciune plin.

Cum voi căuta către bunătatea Ta, Stăpîne? Cu
ce fel de inimă, cu ce fel de conștiință? Ce fel
de limbă necredincioasă și întinată voi îndrăzni
să mișc? Și cum voi face începutul mărturisirii
mele? Peste măsură eu, ticălosul, am întăritat
numele Tău și mai presus decît curvarul am
viețuit curvește. Că pe cel ce este întru mine
după chipul Tău l-am întinat, netrebnicindu-l,
și glasul poruncilor Tale nu l-am păzit. A căror
păcate ale mele lăsare voi cere mai întîi eu, pă-
cătosul? A celor întru cunoștință, cu
neasemănare neiertate, ori a celor întru călcările
de sfintele Tale porunci, ori a celor întru

împreună învoirile cu gândurile cele rele și viclene?

Știu, Doamne, că, pentru multele întinări ale sufletului meu și pentru necurăția mea, nu sînt vrednic de înfricoșata Ta chemare. Nu pot sta întru rugăciune înaintea Ta; nu pot să caut și să privesc la înălțimea Cerului, căci cu poftele cele necuvioase usa deschizînd-o și dobitocesti și fără de rînduială porniri uneltind, pe ticălosul meu suflet cu patimile l-am întinat; că s-a înecat în marea dezmiardărilor celor amare; căci cu urîta socoteală haina sufletului meu am mînjit-o; căci toată mintea mea s-a frămîntat de gândurile dracilor; căci prin toate lucrurile și gândurile mele am amărît și de-a pururea am arase bunătatea Ta, iar pe vrăjmașul meu care se luptă cu mine de-a pururea îl trag către mine și îl slujesc. Conștiința îmi muștră cugetul meu. îmi rușinez fața mea. însumi de sine-mi osîndit sînt mai înainte de judecata cea gătită mie. înverșunarea ce este întru mine mă biru-ieste, că de-a pururea în noroiul lăcomiei pînte-celui mă tăvălesc; scrisă pe stîlp este reaua mea petrecere, că de-a pururea dezmiardările mă înnegurează; spre osîndă îmi este goliciunea

mea, că de-a pururea reaua putoare a patimilor mă mînjește, de-a pururea cu gîndurile spurcate mă întinez. Din pruncie m-am făcut vas al păcatului celui de stricăciune făcător, și acum, în fiecare zi auzind de judecată și de răsplătire, nu voiesc să stau împotriva poftelor trupului care se oștesc împotriva sufletului meu, ci totdeauna eu, ticălosul, întru cunoștință păcătuiesc, totdeauna mă amăgesc, totdeauna mă robesc, totdeauna mă biruiesc. Pentru aceasta sărac și urît, Doamne, și pustiu de Darul Tău mă fac.

Vai mie, Doamne, că îndelungă răbdarea Ta rău am cheltuit-o! Vai mie, că întru mulți ani am scîrbit pe Duhul Tău cel Sfînt! Vai mie, că vremea vieții mele a trecut întru toată deșertăciunea! Ci, Doamne, nu cu mînia Ta să mă mustri pe mine, să nu dai la arătare păcatele și rușinoasele mele lucrări cele urîte în priveliștea a toată lumea, înaintea tuturor îngerilor și a oamenilor, spre rușinea mea și spre osîndă veșnică; că pricinuitor sînt a toată rușinea și osînda.

Cum voi plînge orbirea sufletului meu Cum voi plînge atîta necunoștință a mea! Cum voi plînge

voirea mea cea așa de pătimasă și nepocăită!

Astăzi nevoitorii se odihnesc cu mîngîierea Sfîntului Duh, iar eu mă tulbur, socotind sărăcia mea cea din lenevire. Astăzi se veselesc cei cărora li se descoperă de către Dînsul cele tainice, iar eu mă rușinez că de toată fapta cea bună străin am crescut. Astăzi se bucură cei ce vād de la Dînsul vistieriile răsplăților lor, iar eu plîng cu amar că m-am alăturat cu dobitoacele cele fără de minte și m-am asemănat lor. Gol m-am făcut eu, ticălosul, cu a mea trîndăvie, fiindcă străin sînt de cei ce întru rugăciune și întru priveghere s-au nevoit.

Caută spre mine, Stăpîne, cu milă, dintru înălțimea Ta cea sfîntă. Vezi neîndreptarea sufletului meu celui netrebnic și, cu judecățile care știi miluindu-mă, îndreptează-mă. Ca înaintea sfîntului Scaun al slavei Tale stînd, ca atingîndu-mă de prea-curatele Tale picioare, așa mă rog și mă cuceresc cu inimă zdrobită: M iluiește-mă, Milostive, pe mine, făptura Ta; întoarce-mă pe mine în dar cu Darul Tău. Știu că toate le poți și cu neputință Ție nimic nu-Ți este. Să nu aștepți voirea mea cea stricată, că nu am osîrdie spre a mă îndrepta pe sine-mi.

Plîngeți pentru mine, toată firea cea văzută și cea nevăzută, cel ce întru păcate și în patimi de - tot am îmbătrinit. Plîngeți pentru mine, cel ce sînt întreg-înțelept pentru cei ce mă văd, iar în lăuntru de-a pururea curvesc.

O, suflete muncit, s-a apropiat dezlegarea ta cea din trup! Pentru ce te veselești întru privirile cele străine de tine, de care o să te lasi și de care o să te lipsești? Gîndește-te la cele pe care le-ai lucrat, cum și ce sînt: cu cine ți-ai petrecut zilele lucrării și ale plugăriei și pe cine ai veselit cu lupta ta, ca să-ți vină în întîmpinare în ceasul ieșirii tale; pe cine ai veselit întru alergarea ta, ca să fii odihnit în livada sa; și pentru cine ai muncit în dar, sau întru privegheri te-ai ticăloșit, ca să-ți iasă înainte cu bucurie; pe cine ți-ai făcut prieten în veacul ce va să fie, ca să te primească voios; în ce fel de țarină te-ai tocmi și ce plată va să-ți dea ție; cu ce nevoințe ai veselit pe Domnul, pe Născătoarea de Dumnezeu, pe Sfinți, pe vecinii tăi. Trezvește-te, suflete ticăloase, ca să nu te afli în ceasul despărțirii în scîrbe și în suspinuri; ca să nu plingi fără de folos în vecii vecilor. Vor veni atunci acestea toate în mintea ta și vei zice întru

sine-ți, plîngînd și jeluindu-te cumplit: Eu pe acestea în fiecare ceas, pe toate mi le-am amintit, însă nu m-am îngrijit de a mea mmtuire.

Vezi, Stăpîne Hristoase, Mîntuitorule, izvoarele lacrimilor mele și zdrobirile și suspinurile nevrednicului meu suflet; și să vină peste mine mila Ta, mai înainte de a veni Judecata cea înfricoșată să mă ia nepregătit și rușinat. Trimite-mi putere mai presus de puterea mea, ca să mă întoarcă pe mine și să viez întru cuvioșie și dreptate, după sfîntă voia Ta. Sfîntește-mi inima mea, care s-a făcut peșteră și lăcaș al dracilor.

Sfîntească-se peste mine înfricoșatul și preasfîn-tul Tău nume. Nu am fost eu odată pe pămînt. Și Ți s-a părut Ție, întru multe îndurările Tale, a ma plăsmui întru pîntecele maicii mele; și m-am născut, cu mila Ta, învrednicindu-mă a mă face vas Darului Tău: și mi-ai dăruit mie luminarea duhovniceștii cunoștințe. Iar eu. le-nesul și păcătosul, am lepădat și lepăd dăruirile Darului Tău.

Deci de ce fel de iertare sînt vrednic eu, ticălo-sul, cerînd îndurare, Doamne, căci nu am mărturisire curată? Că de multe ori m-am făgăduit

Ție să mă pocăiesc, și mincinos al făgăduinței m-am făcut. De multe ori m-ai miluit, și eu iarăși m-am lepădat. De multe ori m-ai ținut, și eu iarăși m-am întors. De multe ori m-ai înviat, și eu iarăși am căzut. Pentru aceasta hotărîrea eu o aduc asupra mea și mărturisesc că sînt vrednic de toată munca și pedeapsa. De cîte ori ai plinit Darul Tău cel mîngîietor, iubitorule de oameni, prisosind cu bucurie, iar eu pururea Te întărit pe Tine! De cîte ori ai desăvîrșit asupra mea Darul Tău, și ai săturat foamea mea, și setea mea ai răcorit-o! De cîte ori ai luminat cugetul meu cel întunecat și ai adunat din înșelare gîndurile mele! De cîte ori ai îmbogățit sărăcia mea și ai gonit putrejunea mea, iar eu, ticălosul, totdeauna lepăd bogăția Ta. Cu totul mă spăimîntez și mă cutremur, acestea gîndindu-le. Cu totul întru adîncul îndoielii mă cufund, nimic vrednic către darea de răspuns nu am eu, ticălosul. De cîte ori mi s-a făcut mie Darul Tău, Stăpîne, cale a vieții, și luminare, și bucurie nepovestită! De cîte ori s-a făcut întru inima robului Tău înțelepciune, și frumusețe, și putere, negrăită înălțime și laudă, și bucate mai dulci decît mierea în gura robului Tău!

Cum voi povesti darurile cele ce mi s-au dat mie de la Darul Tău, Doamne, pe care eu, ticălosul, le-am lepădat și le lepăd pentru lenevirea mea? De nenumărate pedepse fiind vrednic, de -nenumărate daruri m-ai umplut pe mine, păcătosul; iar eu, ticălosul, cu cele împotrivnice Îți răsplătesc. Ci Tu, Doamne - ca Cel ce firesc ai noianul îndelungii răbdări și adâncul milosîrdiei - să nu mă părăsești, ca să nu fiu tăiat ca smochinul cel neroditor; să nu Te grăbești a mă seceră pe mine crud și fără de vreme din viață; să nu mă iei pe mine ne-gata fiind; să nu mă ridici pe mine mai înainte, pînă nu îmi voi aprinde candela; să nu mă iei pe mine neavînd îmbrăcăminte de nuntă; ci, ca un bun și iubitor de oameni, miluieste-mă, si-mi dăruiește mie ani spre pocăință; și să nu pui sufletul meu gol jalnică muștrare înaintea înfricoșatului și nemitarnicului Tău Divan; ci, ca un iubitor de oameni, milostivește-Te spre mine, Doamne, cel sărac cu sufletul, cel jalnic, cel gol, cel neputincios, cel leneș, cel spurcat, cel curvar, cel trîndav, cel împietrit, cel afundat, cel rușinat, cel păcătos, cel neîndrăzneț, cel fără-de-răspuns, cel osîndit, cel nevrednic, cel vrednic de toată

pedeapsa și munca. Dacă dreptul abia se mîntuiește, apoi eu, cel păgîn și păcătos, cum mă voi arăta? Dacă strimță și necăjită este calea care duce la viață, apoi cum eu, netrebnicul, care mă împătimesc de dezmierdări și desfrinez, mă voi învrednici mmtuirii? Dacă prin multe necazuri se moștenește de cei vrednici împărăția Cerurilor, atunci cum eu, cel fără de minte, voi dobîndi moștenirea și odihna cea veșnică?

Vai mie, suflete netrebnice! Scurtă este viața, repede trece vremea, către moarte trimițînd. Ce răspuns vei da, întru cunoștință păcătuind? Cum vom răbda mustrarea? Ce fel de cutremur ne va lua, cînd vom auzi acea amară și plină de plîns tăgăduire: «Nu vă știu pe voi?»

Pe voi toți vă rog, Sfinți ai lui Dumnezeu, soliți pentru mine, păcătosul și prea-micul. Vărsați, rogu-vă, cererea voastră pentru mine către înduratul Dumnezeu, ca să întoarcă sufletul meu din iadul în care s-a pironit de patimile cele de necinste, ca să strălucească sfîntul Său Dar întru dînsul și să-mi lumineze cugetul cel întunecat; ca să mă fac prea-osîrduitor și vrednic de pocăință, cu puterea sfintelor voastre rugi.

Ci Tu, Doamne, Mîntuitorul meu, Fiule al ade-

văratului Dumnezeu, Tu, precum știi, precum voiești, pentru singură bunătatea Ta, în dar mă întoarce de la răutatea ce este întru mine și de la pierzare, și pune întru mine fapta bună cea frumoasă, deznădejdea sufletului meu izgonind-o. La mila Ta năzuiesc eu, rănitul. Primește suspinurile mele ca pe lacrimile curvei. Să nu mă urăști pe mine pentru întinăciunile cele multe ale păcatelor mele. Știi, Stăpîne, lesne-alu-necarea firii omenеști. Adu-ti aminte că din tinerețe se pleacă cugetul omului cu sîrguință spre cele rele și viclene. Adu-ți aminte că Tu singur ești curat, și fără prihană, și nespurcat. Mi-luiește-mă pe mine, Cel ce ești din fire bun, și milostiv și milosîrd. Biruiește împietrirea mea și fă însuți, precum știi, îndreptarea; că mă tira-nisesc de obiceiul meu cel rău și viclean; că neputincios sînt cu trupul, și cu sufletul, și cu cunoștința; că s-a stins vremea mea; că s-au stins întru deșertăciuni zilele mele. Mi se apropie sfîrșitul căii și însumi sînt nerîvnitor spre îndreptarea de sine-mi. Și deschide-mi mie, Stăpîne, ușa milei Tale și să nu mi-o încui pe dînsa, ca să bat cu nevrednicie. întinde-mi mie mină de ajutor întru noianul patimilor și al

dezmierdărilor care mă înviforează. Dă-mi mie vreme de pocăință și chip de mîntuire. Căci dacă nu vei face Tu, Doamne, cîte eu voiesc, neputincioase și lesne de stricat sînt acelea; cîte eu apuc nefolositoare și nedesăvîrsite se fac.

Iată, Doamne, vezi împotrivirea vrăjmașilor și neputința firii noastre. Pînă cînd îți întorci fața Ta de la mine? Pînă cînd se va înălța vrăjmașul meu asupra mea? întoarce, Doamne, izbăvește sufletul meu din lucrarea lui cea rea; căci peste tot mă rănesc și el stă rîzînd de mine. Mîntuiește-mă pentru mila Ta și nu pentru lucrurile mele; căci rele și viclene sînt. Adu-Ti aminte, Doamne, că milele Tale din veac sînt, peste cei păcătoși întinzîndu-se. Căci, dacă vei privi la fărădelegi, ca și cum nu aș fi voi pieri. Să nu biruiască trîndăvia și nebunia mea iubirea Ta de oameni cea nemărginită. Să nu mă rîndu-iești de-a stînga cu caprele pe mine, cel iute la păcat, cel ticălos, cel nevrednic de milă. Să nu mă judeci pe mine, Stăpîne, ca pe un rob netrebnic și rău, și viclean, nici să mă pierzi pe mine cu cei ce-Ti zic Ție «Doamne, Doamne» și nu fac voia Ta.

Primește, Stăpîne, și auzi spurcata și nevrednica

mea cerere, Cel ce mîntuiești pe toți cei ce nădăjduiesc întru Tine, Cel ce nu Te întorci despre cererea păcătoșilor, Cel ce dai mîna celui ce zace jos. Povățuiește-mă pe mine la frica Ta. Dă-mi mie lacrimi de umilință, pocăință spre mîntuire aducînd, căci către Tine am ridicat ochii cei gînditori ai sufletului meu; căci către Tine, Doamne, m-am îndreptat din pîntecele maicii mele; și să nu mă lepezi pe mine de la fața Ta, că multe sînt îndurările Tale peste cei ce cheamă numele Tău întru adevăr; că bine ești cuvîntat în vecii vecilor. A min.

ALTĂ RUGĂCIUNE

**Fiindcă nu se face plecarea genunchilor
Sîmbătă seara, s-a adăugat această rugăciune:**

Darul Tău mi-ai dat mie să grăiesc către Tine, Doamne, și dorul pe care îl am către bunătatea Ta mă silește să nu tac. Ca un singur bun și al nostru al tuturor Ziditor, iartă fărădelegile și păcatele robului Tău celui păcătos și nemulțumitor. Știu că covîrșesc cu păcatele pe toți oamenii, Doamne, dar am scăpare adîncul cel covîrsitor al îndurărilor Tale; si tare sînt încre-

dințat că primești și miluiești pe toți cei ce nădăduiesc la bunătatea Ta; și mai înainte cunoscător fiind, Stăpîne, inima celui ce vine la Tine mai înainte o vezi dacă s-a dezbrăcat de lume cu totul. Mai înainte de a ajunge el la ușă îi deschizi lui; mai înainte de a-Ți cădea el la picioare îi întinzi mîna; mai înainte de a vărsa el lacrimi îndurările Tale i le întinzi și, ca pe un neguțator care cu multă bogăție s-a întors, așa primești pe cel care vine la Tine din tot sufletul; că dorești să vezi pocăința, și poftești să vezi lacrimi, și Te bucuri de sîrguința robilor Tăi celor ce se nevoiesc să găsească curăția.

Însă, fiindcă nu este cu putință a se vinde vindecările Darului Tău, Doamne, și prin lacrimi le dăruiești pe acestea în dar, dăruiește mie, nevrednicului robului Tău, lacrimi, ca să rog neasemănată bunătatea Ta cu luminare, și cu dorire, și cu credință, și să mă vindec de rănilile mele cele ascunse. Deci arată întru mădularele mele milosîrdia Ta cea multă, milosîrde Doctore, și curate fa rănilile mele, și arătată se va face milosîrdia Ta spre mine, ticălosul. Izbăveș-te-mă de muncile cele ce se cuvin mie. Izbăveș-te-mă pe mine, Doamne, de necăjirea nevăzuților

vrăjmași, și să se propovăduiască Darul Tău, că el pe mine m-a slobozit. Să se propovăduiască Darul Tău, precum totdeauna și aiurea, precum la cei nenumărați trîndavi, așa și la mine. Asemenea este, Stăpîne, mintea noastră cea neputincioasă lemnului celui de curînd răsărit, trebuindu-i totdeauna umezeala apei. Astfel, cugetul nostru, neputincios fiind, are nevoie neîncetat de Darul Tău și de luminare. Vindecă-mă, Doamne, și mă voi vindeca. Iar de m-am lepădat și mă lepăd, ca un pămîntesc, însă, precum ai umplut vedrele de blagoslovenia Ta, umple și inima mea de Darul Tău și de bunătațea Ta. Maica cea milosîrdă, Doamne, lepădînd-o pruncul ei, nu voiește a-l trece cu vederea pe dînsul, că se biruiește de milostivirea ei. Milostivirile pasării curg asupra puilor ei, și în fiecare ceas îi cercetează pe dînșii, și hrană le aduce lor, și se ostenește ca să-i hrănească pe dînșii. Asa și milosirdia Ta se biruiește de către bună-tatea cea dintru Sine-Ți a-i milui pe cei ce din tot sufletul Te cheamă pe Tine.

Însă aceia, prunci fiind, la Judecată nu vor veni, iar eu, ticălosul, întru cunoștință păcătuiind, știu

că voi fi judecat. Cad deci, îndurările Tale trebuindu-mi, Fiule al lui Dumnezeu, Unule-Nascut, ca în tot ceasul să mă cerceteze Darul Tău pe mine, cel păcătos și nevrednic, și să mi se facă mie acesta luminare, și scăpare, și putere, ca să mă acopere cu aripile sale atunci, în ceasul cel înfricoșat al Judecății, și să stau de-a dreapta Ta cu cei ce bine s-au nevoit și Ți-au bine-plăcut Ție, cu îndurările Darului,, cu mîntuirea întru milă, slăvind și binecuvîntînd bunătatea Ta cea nemăsurată, în vecii vecilor. Amin.

Pe toate Tu le-ai zidit, Doamne; însă acelea la Judecată nu vor veni, iar eu și pentru un cu-vînt deșert, și pentru gînduri rele și viclene, și pentru însăși pofta mă voi osîndi. Că numai-decît ce vine asupra-mi dulceața, îndată și uit pe toate ale mele și, ca și cum aș fi ieșit din minte, întru toate robesc răutății: mă fac măreț în deșert, mînios, trîndav, lenevos, înalt, îndrăcit cu pîntecele, iubitor de dezmierdări, cu totul întinat; în tot ceasul mă amăgesc și nu pricep. Venirea de față a Darului Tău, Stăpîne, iubitorule de oameni, dăruiește dulceață, liniște, umilință. O, iubitorule de oameni, Prea-bunule Doamne, vrînd și nevrînd, mîntuiește-mă pentru

multă bunătatea Ta.

PLÎNSUL DE DUMINICĂ SEARA

Ca înaintea înfricoșatului Tău Divan, Doamne, stînd eu, osînditul, și văzînd muștrarea lucrurilor mele și hotărî-reă Ta cea dreaptă dată mie, care mă leapădă pe mine, ticălosul, de la Sfîntă fata Ta, în muncile cele nesu-ferite: și ca si cum atunci ai vrea să-mi grăiești mie, eu acum strig cu cutremur și cu lacrimi: Drept ești, prea-drepte Judecăto-rule, și dreaptă este judecata Ta; că dintr-însa nu m-am nedreptățit. Bunilor, Prea-sfînților îngeri, picați asupra mea lacrimi, că eu pe sine-mi nu m-am miluit, mila lui Dumnezeu trecînd-o cu vederea. Deci cu adevărat după dreptate mă pedepsesc. Cînd Domnul a pus mila Sa înaintea mea, eu, necugetînd, nicidecum nu luam în seamă aceasta, și cu dreptate acum se întoarce de la mine. Atunci dar vor grăi cu urgie îngerii: Acum nu este vreme de pocăință, ci de răsplătire. Mîngîierea acum a slăbit, pocăința și lacrimile sînt nelucrătoare, iar muncile se înmulțesc. Suspinurile cele neîncetate nu sînt

auzite, ci acum tînguirea este nesfîrșită. Acum du-te și ia-ți răsplătirea cea amară și cumplită a lucrurilor tale, arzîndu-te ca o materie necurată, aprinzînd gheena cea nestinsă a fiarei celei neadormite, a viermelui celui amar. Ca un fiu al întunericului desfatează-te. Ca unul ce ai iubit întunericul cel veșnic, îndulcește-te de fetele cele negre, pentru că ai urît lumina cea de-a pururea vecuitoare. Acolo va fi plînsul cel neîncetat și scrîșnirea dinților cea prea-dureroasă.

Vai mie, vai mie, suflete al meu, ticăloase, gol fiind cu totul de faptele cele bune! Cum vei vedea pe Judecătorul cel nemitarnic, Arhanghelii stînd și slujindu-I, pămîntenii goi înaintea stînd, toți tremurînd de înfricoșatul scaun al Făcătorului tuturor; că Judecata fără de milă este acolo celor ce nu au lucrat aici milă. Vai mie atunci, suflete prea-necăjite! Dar nu va fi glas și auzire. Căci toate se vor schimba în altele, și chipul lor trist, și faptele. Că al optulea veac îl vom începe. Veșnic se vor veseli Dreptii, veșnic se vor munci ceilalți. Pentru că pe Dumnezeuul tuturor nu L-am veselit.

Dar nici acelea nu sînt precum par a fi. Și de lipsă este ca de aici să strigăm către Dumnezeu

și oamenilor să le vestim: Chezășii Tăi sînt Cuvioșii. Vestesc Ție, Doamne, toate, și iartă pe netrebnicul robul Tău. Să nu treci cu vederea ticăloasa mea rugăciune; mîinile mele întinate le întind, să nu mă lepezi pe mine, cel încărcat cu patimi; ci caută spre mine cu iubire de oameni și cu blinda milosîrdia Ta. Pe sine-mi cu dezmierdările de tot m-am spurcat și frumusețea sufletului am necinstit-o. Cugetelor celor trupești am robit și stăpînirea mea cea mai dinainte am pierdut-o. Pe vrăjmașul l-am ascultat sfatuindu-mă și pe idolii patimilor în suflet i-am ridicat. Poftele pîntecelui le-am desăvîrșit și strălucirea minții am înnegrit-o. În cinste de funie adevărată fiind, dobitoacelor celor fără de minte m-am asemănat; și frică strașnică și cutremur mă ține pe mine, mai înainte văzînd tăierea morții venind nearătat asupra tuturor și pe sine-mi fiind neîndreptat. Dintru adîncuri strig către Tine, Doamne, și cad înaintea Ta cu lacrimi: Fii milostiv și iubitor de oameni mie, celui ce spre Tine am nădejtile mele; fa-mă ca să scap de urgia osîndirii ce va să fie acolo; binevoiește ca sufletul meu cel împietrit mult-năș-eător de fapte bune să se arate înaintea Ta;

gîndurile mele cele neroditoare scutură-le în focul Sfîntului Tău Duh; să nu mă tai pe mine ca pe pomul cel neroditor și în focul cel nestins să mă trimiți; să nu mă arăți materie și paie ale văpăii iadului, ci ca pe niște grîu, Dumnezeuul meu, bagă-mă în hambarul Tău.

Genunchiul inimii mele îmi plec eu, ticălosul, neîndrăznind a căuta la Ceruri; primește rugăciunea gurii celei spurcate, Cel ce ești fără de păcat, unule Ziditorule. împărat fiind al tuturor și atot-puternic, pe împotrivnicul și tiranul veliar surpîndu-l, din toate felurile fărădelegilor mele izbăvește-mă. Prăznuiesc îngerii și muritorii văzînd întoarcerea mea. Am trecut cu vederea poruncile Tale cele de viață purtătoare; m-am amăgit cu fapte urîte; să nu Te îngreșezi de mine, prea-bunule Stăpîne: izbăvește-mă de robia celui rău și viclean. Cu frică a inimii Te rog pe Tine, Cel ce cu voia m-ai zidit pe mine de Dumnezeu lucrat și Care cu multe m-ai îmbogățit pe mine în dar; și Care m-ai iubit foarte, încît pentru mine Te-ai întrupat și moarte ai suferit. Acum nepomenitor m-am arătat eu, ticălosul, de atîta dragoste a Ta, Izbăvitorule, cu totul rob facîndu-mă

dezmierdărilor și trupul și sufletul pîngărindu-le. Totdeauna strig: Am păcătuît, și de a lucra cele cumplite nu încetez. Acum osîndit stau, bunule, ci dă-mi mie lăsare răutăților, ca un Dumnezeu milostiv și îndurat.

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, Maica lui Dumnezeu, usa cerească și chivot, mîntuire întemeiată te-am cîstîgat pe tine. Mîntuiește, mîntuiește-mă, Stăpînă, în dar. Legiuni de îngeri în Ceruri de multe ori suspină pentru mine, ca nu cumva să răpească fără de veste sufletul meu și să merg în curgerile focului. Legiuitori Apostoli înfricoșați, șezînd pe scaune împreună cu Judecătorul, îngeri cu paloșe prea-într-armați și înfiorători vor despărți inimile păcătoșilor. Atunci se va tîngui toată suflarea, că nu vor avea margini, vai, muncile cele cumplite. Apucă mai înainte pe toate acestea, suflete, urmînd tînguirea curvei. Izbăvește-mă atunci, Mîntuitorule, de înfricoșata groază a muncilor celor înfiorătoare. Pe Tine te laudă neîncetat Heruvimii și Serafimii cei ce în patru chipuri se poartă. Cetele cele cerești slujindu-Ți, Te laudă pe Tine, Treime într-o unime. Lumină nenăscută esti, Părinte, și împreună fără de început ai pe Fiul Tău; de-a

pururea împreună vecuitor ai pe Duhul Tău, Care dăruiește tuturor suflare de viață, ca un milostiv, și milosîrd, și bun. Cu rugăciunile Mucenicilor, și ale Proorocilor, ale Apostolilor, ale Cuvioșilor, ale Ierarhilor, primește și glasurile noastre. Părinte mai presus de Ceruri, Doamne, slavă Ție; Căruia Ți se cuvine slava și stăpânirea, împreună cu Prea-sfîntul, și Bunul, și Deviață-facătorul Tău Duh, acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNEA SFÎNTULUI EFREM

oamne și Stăpînul vieții mele, duhul trîndăvirii, al iscodirii, al iubirii de stăpînire și al grăirii în deșert nu mi-1 da mie. Iar duhul întregii înțelepciuni, al smeritei cugetări, al răbdării și al dragostei dăruiește-1 mie, robului Tău. Așa, Doamne, împărate, dăruiește-mi mie ca să îmi văd greșelile mele și să nu osîndesc pe fratele meu. Că bine ești cuvîntat în vecii vecilor. Amin.